

# צידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

י"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!



צידה לדרך - פרשת פנחס

עלון מס' 98 | שנה 2

## בְּדֶרֶךְ הַפְּרָשָׁה

### הסוד שהתגלה!

החפץ חיים שלח את האיש הזקוק לרפואה לכתבת מסימת...

"ולא תהיה צדת ה' כצאן אשר אין להם רעה" (כז, יז)

מספר על מרנא ה"חפץ חיים" זיע"א, שנגש אליו תלמיד שאבחה אצלו מחלה קשה ומסכנת, כדי לבקש ברכה. הרופאים כבר אמרו לתלמיד ולמשפחתו שאינם יודעים מזור למחלתו, ועם כל יום נוסף שקלה אבדו הקרובים תקוה.

ה"חפץ חיים" הקשיב לתלמיד הצעיר, ואמר לו שיתן לו עצה בתנאי שלעולם לא יספר על כך לאיש. התלמיד הסכים מיד. הנחה אותו ה"חפץ חיים" ללכת לתלמיד חכם מסים המתגורר בעירה קטנה, והוא יתן לו ברכה. ואכן כך עשה הצעיר ופנה מיד לאותו תלמיד חכם, ותוך תקופה קצרה ובאפן לא יאמן - הוא החלים!

הוא המשיך בלמודיו בישיבה, ובסופו של דבר עקר מראדין, הקים משפחה, וכפי שהדרה, מעולם לא ספר לאיש מה שעבר עליו. אחרי למעלה מעשרים שנה, חלתה גיסתו של אותו תלמיד במחלה מסתורית לא עלינו, עד מהרה נתברר לו שהיא סובלת מאותה מחלה שהוא סבל בעבר, אך נאמן להבטחתו הוא לא אמר דבר.

אשתו זכרה שפעם דבר על מחלה מסתורית שסבל ממנה בעבר, ובכל פעם שדברה על כך

הוא התחמק וסרב לדבר, ככל שנסה לערפל את דבריו לחצה עליו אשתו שידבר, בתקוה שסודו יעזר להציל את חיי אחותה.

גם אשתו וגם גיסתו הפצירו בו לגלות את אשר קרה לו ואיה גרפא, הוא הסביר להם שזהו סוד שנבצר ממנו לגלותו, אף הן עמדו בשלהן. לבסוף נחלשה התנגדותו, והוא חשב באפן הגיוני שאחרי כל כך הרבה שנים שהוא כבר מלא אחר אזהרתו של ה"חפץ חיים", יכול הוא לגלות, וספר לאשתו את אשר קרה לו, הוא ספר על הופעתו לפני רבו ועל עצתו של הצדיק ללכת אל תלמיד חכם מסים בעירה קטנה הרחוקה מראדין.

אשתו וגיסתו נתמלאו תקוה, אולי תהא זו הצלתו.

זמן קצר לאחר מכן החל להרגיש רע, הוא נבהל מאד ואמר לאשתו שעליו לנסע מיד אל ה"חפץ חיים" הוא עשה את הדרך הארצה בחזרה לראדין אל ה"חפץ חיים" שהיה אז זקן וחלש.

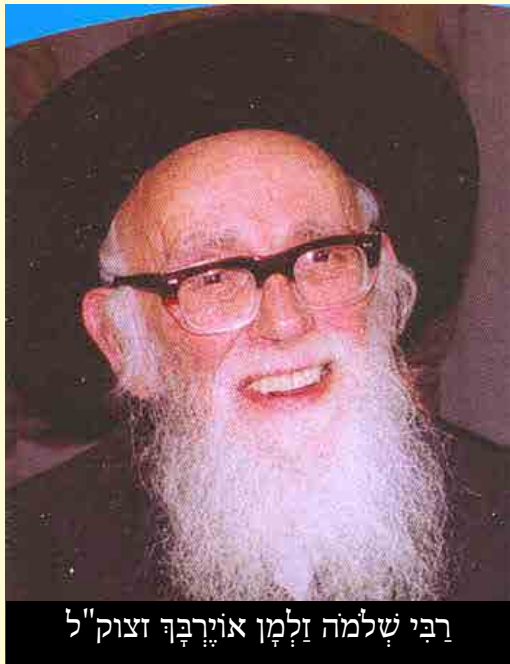
ה"חפץ חיים" זכר את פגישתם הישנה והקשיב בשקט לספורו של האיש, ואז דבר בשקט ולאט, הלואי ויכלתי לעזר לה, אף מה אוכל לעשות? כשהיתה לה המחלה הראשונה הייתי צעיר וצמתי ארבעים יום עבורה כדי שתתרפא, היום אני כבר זקן מדי ואינני יכול לצום כמו אז. אכן זהו רועה נאמן, אשר בחכמתו ובענותנותו תלה את קיום הברכה בברכתו של תלמיד חכם אחר.

## בְּדֵרָה רַבּוֹתָנוּ



יום יש כּאן קהל רב המדפּק על דלתהּ ושוטח את צרותיו, מדוע דוּקא היום לקחת הכל כּל כּף אַל לְכַף?

'אתה צוּדק' ענה לו הגרש"ו 'אף בּכל יום יש גם אנשים המבשרים בשורות טובות ומשמחות, וזה מקרה במעט את כּאב הלב שלי משמיעת הצרות, אף היום לא היו אנשים שבשרו בשורות טובות, אָזני לא שמעו על שמחות של יהודים, ולא הִיהָ מה שימתיק את הכּאב וירפא את שברו לבי משמיעת הצרות של אחי.



רבי שלמה זלמן אוֹרְבֵּךְ זצוק"ל

להלן שני ספורים, המספרים יותר מכל את דאגתם, מסירותם והשתתפותם בצער העם של שני רועים גדולים אשר היו לעם ישראל.

### הסֶפֶה שֶׁרַבִּי שְׁלֹמֹה זִלְמָן לֹא הִסְפִּים לְהִכְנִיס לְפִיו דְּבַר מֵאֵכֶל

יום אחד רואה רבי ברוך אוֹרְבֵּךְ זצ"ל כי אביו - מרן רבי שלמה זלמן אוֹרְבֵּךְ זצ"ל שרוי בצער, הוא מדַכְדֵּךְ ואינו רוצה להכניס דבר מאכל לפיו. מאד חשש רבי ברוך לבריאותו של אביו הגדול, ולכן קרא לאח אביו - רבי אברהם דב אוֹרְבֵּךְ זצ"ל רבה של שכונת בקעה בירושלים, בידעו כי ברב קרבתו של אביו אליו יסכים לפתח את סגר לבו ולספר את אשר קרהו, ואת סבת שברונו.

תכף בבואו אל הגאון רבי שלמה זלמן אורו פניו, והחלו לשוחח בדברי תורה, שקלו וטרו בה בעמק העיון, זוהי הרי משוש לבם. לאחר שחזר הצבע ללחיו של רבי שלמה זלמן, שאל אותו אחיו: 'אחי היקר! מדוע נפלו פניך? למה מסתגף אתה ואינך טועם דבר מה לפיה?' ענה לו רבי שלמה זלמן בדאגה: 'היו כאן הרבה אנשים היום, ושמעתי את צרותיהם, צרות של יהודים! ואיך אוכל לשמח?' שאל אותו אחיו רבי אברהם דב: 'וכי מה יום מיומים והלא כל

ארכות בהן נכנסו כּכר כמות לא מבטלת של חסידים, נכנס השמש אל חדר האדמו"ר והנה הוא רואה שקפת הצדקה בה רגילים החסידים לתת מעות צדקה פדיון נפש בעת הפניסה אל האדמו"ר, ריקה כמעט לחלוטין. תמיהה הייתה זו, "להיכן נעלם כל הכסף?" הרחיב הגבאי עז ושאל את האדמו"ר.

"הרגע הִיהָ כּאן אדם מארץ ישראל" ספר

### מדוע שמח האדמו"ר בשמיעו שהאיש שקבל ממנו סכום נכבד אינו אלא רמאי ונוכל?

תור ארה השתרה לפני דלת חדרו של האדמו"ר מסאטמר רבי יואל זצ"ל, איש איש וצרתו, איש איש ושאלתו, עומדים נרגשים לקראת הכניסה אל הקדש פנימה, לעצה או לברכה. לאחר שעות

אין לו כָּלל צרות, אשתו איננה חולה ואינו חייב שקל לאיש, הוא נוכל ורמאי, לשוא נתן לו הרבי את כל כספי הצדקה!!! "מיד אורו פני הרבי וציהל בשמחה, 'אין לו כָּלל צרות? הו... איזו שמחה נתת בלבי, ברוך ה' היהודי אינו סובל'."  
(הרב ישראל ליוש - 'דרשו')

האדמו"ר "והרבה צרות יש לו, אשתו לא עלינו חולה מאד וההוצאות הרפואיות רבות, ואין בכחו לסבל. גם כמה מילדיו זקוקים לישועה, ובכלל חובותיו מנשואי בניו ובנותיו מעיקים עליו והוא עומד ממש לפני קריסה, ולכן הבאתי לו את כל כספי הצדקה שהיו כאן" סיים האדמו"ר.  
"אוי ווי. רבי!!" זעק הגבאי "אני מכיר את האיש,



## בְּדֶרֶה הַזִּמְזִימ

מקדשנו. נתבונן וננסה להבין את מהות החרפון והחסרון מאז ועד ימינו.

ביום ראשון הקרוב - י"ח בתמוז - צום י"ז בתמוז נדחה, ומתחילה תקופת ימי בין המצרים בה אנו מתאבלים על חרפון בית

## הגנגרל הצרפתי לבש בגדי אסיר והחל לבפות...

העבירה אותו על דעתו והלה נפגש עם האויב ומכר את תכניותיו שהוא עצמו תכנן עבור הצבא הצרפתי.

כשראה נפוליאון, כי מהלכיו להפתיע את האויב לא צלחו וחילי האויב היו מוכנים לכל דבר חשד שמישהו העביר את התכניות אליהם, חקירה מאמצת הובילה לעבדה המרה: הגנגרל ד'אוטויה מסר לאויב מראש את תכניות הקרב, נפוליאון זעם וחפש את הדרך המתאימה ביותר להעניש את דאוטויה ולבסוף החליט: הגנגרל ישלח לאי נדח ושומם, שם יהיה עד סוף ימיו בבדידות ויוכל להרהר במעשיו הרעים.

הגנגרל הורד מדרגותיו ובלבוש אסירים העלה לאגיה והשלה בחוף אי נדח, שעות רבות שכב על החוף ובכה על מר גורלו. כשהחל הרעב להציק לו, טעם מפרות של עץ שגדל בסמוך, לאחר מכן אסף עלים יבשים והכין לעצמו מצע, כה עבר עליו הלילה הראשון באי הבודד. הימים חלפו, הגנגרל בנה בית מגועזי עצים, מצא עזים

האם אנו חשים באבדן ובשממון הנוצר בעקבות חרפון בית המקדש? אם נתבונן נגלה, כי תפלת העמידה מכילה תזכורות רבות לכה: "ותחזינה עינינו בשוכה לציון ברחמים", "את צמח דוד עבדה מהרה תצמיח", "כי לישועתה קוינו כל היום". האין אנו, חלילה, אומרים זאת מהשפה ולחוש? האם אנהנו בוכים בדמעות שלישי? הספה לכה תוכן לאחר קריאת הספור הבא:

מספר על הגנגרל הנרי ד'אוטויה, ששמש כאסטרטג בכיר בצבאו של נפוליאון, וכמוכן, מתקף תפקידו ותכניותיו המבריקות זכה לכבוד ולהערכה. פעמים רבות נפוליאון התיעץ אתו ובקש ממנו תכניות, פעמים לצרף התקפה ולעיתים לצרף הגנה. אולם מתחת לפני השטח הגנגרל שמש כסוכן אויב, חמדנותו לכסף



שנה מכריחים אותנו לבכות בתאריה הזו, אבל אני לא מבין, מה רע פה?! הרי יש לנו הכל! יש פרות טעימים, עזים שנותנות חלב, עצים לבנות קורת גג ועלים להכין מהם מצעים, טוב לי פה, ואינני מעוניין בארץ אחרת!

שמע זאת הנרי, שכבר היה ישיש וחלש, קרא לנכדו הצעיר ואמר לו: "אינה מבין מדוע אנו בוכים, משום שנולדת באי הפרימיטיבי הזה ולא יצאת מפה אף פעם. אתה פשוט לא ראית את העולם האמיתי והמפתח, ולכן אינה יודעת מה אתה מפסיד! אני ראיתי עולם מפלא ובו גשרים עצומים, מגדלי ענק, ארמונות נהדרים, וחנויות מלאות כל טוב. אכן, מי שגדל כל ימיו, כשהוא מתרוצץ יחף על החול. לא מבין מה חסר לו. אף דע לה, שכל 'החיים הטובים' שלך פה, הם כאין וכאפס לעמת החיים הגורעים ביותר בצרפת. לכן יש לה הרבה מה לבכות - ובעקור על כך שאין לה אפילו משג מה הפסדת..."

אין אנו יכולים להבין מה הפסדנו. כיצד נראו החיים כשבית המקדש היה קיים, ולכן אין אנו מסגלים לקונו, כפי שצריה. רק מי שתהה את אבדן הבית - יכול להבין זאת...  
(אספקלריא)

חדשים חלפו והנרי התרגל לחיים על האי השומם, אף כשהגיע התאריה בו השלה לשם, לבש את בגדי האסיר אותם לבש באותו יום, והחל לבכות. הוא נזכר במעמד הרם שהיה לו, חש חרטה עמקה על מעשיו, ויסר עצמו על כך כל אותו היום.

יום אחד נטרפה אנה בסמוך לאי, ומספר אנשים נסחפו אל האי, והנרי נשא לאשה את אחת הנשים, יום אחד הפתעה אשתו לגלות את פעלה יושב בחוף בכנדים מוזרים ובוכה כפי מר. 'מה קרה? נחרדה, 'ביום זה לפני שנתים הגליתי מצרפת, שבה הייתי חשוב ומקרב למלכות. בכל שנה ביום זה, נזכר אני מה הייתי, והיכן אני היום, ובוכה על כך.

לאחר שנה נולד להם בן, כשגדל מעט הבחין הילד כי מדי שנה, ביום מסים, יושב אביו על החוף בכנוד מוזר ובוכה מהבקר עד הערב. 'אבא, למה אתה בוכה?' שאל הילד, והאב ספר לו על אותו יום מר ונמקה. בכל שנה, גם כשבנו של הנרי גדל, נשא אשה ונולדו לו ילדים, יושב הסבא עם בנו ונכדיו, וקונן על מר גורלם ועל גלותם באי הבודד, הרחק מצרפת.

שנה אחת קם אחד הנכדים והכריז: די! בכל



## רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל [zaida@kerenh.org.il](mailto:zaida@kerenh.org.il) ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק המועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נודים פלוס" ברחבי הארץ